

af de Uoverensstemmelser mellem Folketing og Landsting, som tidligere fandtes paa disse Omraader. Men paa den anden Side er der ogsaa til dette Parti af Udvalget fremsat en Del ny Ændringsforslag, som ikke tidligere ere stillede, altsaa som fravige det, som Tingene tidligere vare enige om. Der er til dette Parti af Lovforslaget en vis Kreds af Ændringsforslag, som ere ny, men som forklares derved, at man, naar man nu stod lige overfor en nærliggende Mulighed for, at dette Lovforslag blev til Lov, vilde stræbe at bevare af den gældende Ret, hvad der under de til Dels forandrede Forhold fandtes rimeligt at bevare i Modsætning til de Vedtagelser, man tidligere var kommen til. Det er altsaa denne almindelige Bemærkning, jeg vilde forudskikke, før jeg gik over til at omtale de enkelte Ændringsforslag.

Det ligger ikke for her ved anden Behandling og er heller ikke naturligt efter alle de Behandlinger, som Lovforslag om dette Emne have været undergivne, at komme ind paa en udførlig Omtale af de almindelige Grundsætninger, hvorpaa dette Lovforslag hviler enten i Overensstemmelse med eller i Uoverensstemmelse med de tidligere Lovforslag, og for saa vidt jeg bliver nødt til at komme ind derpaa, vil det blive i Forbindelse med de Ændringsforslag, der foreligge. Jeg skal da straks begynde med at omtale de enkelte Ændringsforslag. En stor Del af disse er imidlertid af den Art, at det vilde være at spille det høje Tings Tid, hvis jeg vilde indlade mig paa for hvert enkelt Vedkommende at begrunde det nærmere. Begrundelsen giver sig i de allerfleste Tilfælde ganske af sig selv, og de høre desuden til det store Antal Ændringsforslag, om hvilke hele Udvalget har kunnet forene sig.

Til den første Bog, som betitles: „Domsmagten m. m.“, er der stillet en hel Del af de Ændringsforslag, som jeg før karakteriserede som ny, idet de fravige, hvad der tidligere var Enighed om. Det gælder netop om disse, at de anbefale sig ved Hensynet til, at der bevares fra den nugældende Ret noget, som der ingen Grund er til at opgive, særlig under de Forhold, hvorunder dette Lovforslag nu foreligger, med de til Dels forandrede Grundsætninger, og fordi vi vide, at der fra Dommernes Side næres et varmt Ønske om, at den gældende Ret paa disse Punkter bliver saa vidt mulig bevaret.

Jeg skal ikke dvæle ved Ændrings-

forslag Nr. 1, som kun er en Supplering af en Ufuldstændighed. — Med Hensyn til Ændringsforslag under Nr. 2 a. skal jeg kun kort bemærke, at det er et ret almindeligt Ønske i Dommerverdenen, at man opgiver det vel middelalderlige Udtryk „Justitiarius“ som Betegnelse for Formanden for en Ret. Det er — lige saa vel som Betegnelsen „Assessor“ — et Udtryk, som ikke svarer til Nutidens Forhold, og som vi paa alle andre Omraader udenfor Retsplejen have opgivet. Indenfor Retsplejen har man ved Sø- og Handelsretten, ved Akkordretten og flere andre Retter altid døbt den vedkommende „Formand“. Denne Ændring er for saa vidt ret indgribende, som den kommer igen mange Steder.

De efterfølgende Ændringsforslag have mere reel Betydning, idet de sigte til for Højesterets Vedkommende at bestemme, at det mindste Antal Dommere, som udkræves til en Sags Afgørelse, skal være 9 ligesom nu. I den sidste Kommissions Forslag var det nødvendige Antal sat til 7, medens den ældre Proceskommission, af hvilken jeg selv var Medlem, har holdt paa 9 Medlemmer. Forslaget er stillet væsentlig i Betragtning af de varme Ønsker herom, som ere fremkomne fra Højesterets Dommere, der føle sig overbeviste om, at den Anseelse, Højesterets Domme med Rette nyde hos os, til en vis Grad beror paa den fyldige Behandling, Sagerne faa, naar mindst 9 Dommere skulle deltage i Afgørelsen. — I Forbindelse hermed staar et andet Forslag, hvorved man for Landsretternes Vedkommende har fraveget den tidligere vedtagne Bestemmelse om, at det mindste Antal Dommere til at afgøre en Sag skulde være 3, idet Tallet nu er blevet forhøjet til 5. Det er sket under Hensyn til, at Landsretterne i et stort Antal Sager ere Højesteret, idet en af de Hovedfordele, der skulde opnaas ved dette Lovforslag, er Indskrænkningen til 2 Instanser i Retsplejen. Men vi ere for øvrigt ikke blinde for, at dette Forlangende om, at 5 Dommere nødvendigvis skulle være til Stede og være med i Afgørelsen, kan være for vidtgaaende i visse Tilfælde, navnlig i Nævningesager, hvor jo Retten har en mere tilbagetrædende Stilling og egentlig kun Rettens Formand spiller en væsentlig Rolle. Om der maaske ogsaa paa et videre Felt kan tænkes en Indskrænkning i dette Krav om 5 Medlemmer, er et Spørgsmaal, som vi maa forbeholde os at komme tilbage til eventuelt ved senere Behandlinger af Lovforslaget.